

вамъ та, Ахилле, въ твои тѣ колѣнѣ, въ твои тѣ родители, не допушай щото мое то тѣло да лежи позорно на данайски тѣ кораби, проводи го въ Троя на мои тѣ роднины.“

Но Ахиллъ си поклатилъ страшна та глава и рекълъ: „Не ма кълни ни въ колѣнѣ тѣ ми, ни въ родители тѣ ми, убійца на моя пріятель! Никой нѣма да пѣде псета та отъ твоя та глава, ако бы даже проводилъ Пріамъ за искупъ толкосъ злато, колко то си ты тежъкъ!“

— „Познавамъ та, промълвилъ умирающій тѣ Гекторъ: желѣзно сърце у тебя! Но да ма поменешъ, кога то та настигнахъ стрѣлы тѣ на Аполлона при Екейски тѣ врата.“ И подирь туй предсказаніе, душа та на Гектора са отдѣлила отъ тѣло то му и фръкнѣла въ Андъ. А жестокой тѣ Ахиллъ викаше слѣдъ отлетающа та душа: „Ты умри сега! а азъ щѣ пріе отъ Завеса тосъ жребій, кой то бѣде угодно на боговетѣ да ми проводѣтъ. А сега азъ ще принесѣ примирителна жертва на пріятели си Патрокла.“ И сие той ризницы тѣ отъ тѣло то на убитыя, прободе надъ петы тѣ му сухи тѣ жилы, прониза ги на ремькъ и ѣко ги привърза у колесница та си. Послѣ скочи въ колесница та, и като погна съ бича коньѣ тѣ къмъ кораби тѣ, влачаше трупа подирѣ си. Облакъ отъ прахъ обви влекомыя, и глава та му, преди малко ёще толкосъ прекрасна, правяше по пѣсъка широка тьсма. Майка му, Гекуба, като видѣ отъ градека та стѣна туй ужасно зрѣлище, смькнѣ покрывало то отъ глава та си и съ громко рыданіе гледаше подирь своя сынѣ. Царь Пріамъ съ раскѣсано сърце плачаше и вопли тѣ на Троенцытѣ ечахъ по сичкія градъ. Старый тѣ отецъ искаше да настигне убійца та на своя сынѣ и да са срази съ него за драгоцѣнна та корысть. Той са хвърлилъ на земля та и выкаше: „Гекторе! Гекторе! сички тѣ си други сынове, кои то врагъ тѣ ми уби, забравямъ прѣдъ тебе! О, поне ты да бѣ умрѣлъ въ мои тѣ объятія.“

Въ туй време Андромаха спокойно сѣдѣла въ една отъ стаи тѣ на двореца: тя ёще нищо не знаеше за станѣла та бѣда. Пѣстры кривулцы дупчаше тя по